

A to nejen z toho důvodu, že se znatelně ochladilo.

Zima se udělala teda pěkná. Zatímco den před tím mohl člověk lítat po venku jen v kraťasech a tílku, tak už v pátek odpoledne po příjezdu na chalupu bylo víc než jasný, že s touhle vrstvou člověk rozhodně nevystačí. Ochlazení ovšem nastalo nejen ve venkovních teplotách, ale především v domácích kruzích, kde Taliprtka dala zřetelně najevo, že JAKÝKOLIV, ale fakt JAKÝKOLIV, tedy i ten nejmenší, pokus o sblížení ze strany Rumouška, bude tvrdě potlačen. Tohle bylo poprvní, co ona na něj vytáhla zoubčky. Už nebylo nic, o čem by mohl Rumíček pochybovat. Konec, šmidra a hotovo. A tím pádem.....

Jeeemu se vám tak ulevilooooo!! Jeditííí voon byl tak šťastnej. Břímě rozmnožování rodu z něj spadlo a stal se velmi, opravdu velmi veselým ☺ . A rozhodně k tomu napomohly i ty obří kosti, co jsem jim zase na víkend pořídila. Každý popadnul to svoje a odklidil se o kousek dál od toho druhýho. Páč, co kdyby mu jí vokoukal, že jo ☺ (že by si je v týhle fázi navzájem kradli, to není třeba se obávat). No a my si mohli v klidu vybalovat, zatápět (to hlavně, páč fakt byla kosa) a pak si jít dát dobrý pivíčko z nedalekého místního pivovárku. Nebylo to teda o tom, že si pěkně sednete na zápraží a zevlujete. Na sezení to úplně nebylo. Ale projít takhle zahradu se sklénkou, to jo. Zkontrolovat, co dělaj ředkvičky a rovnou je u toho i zalejt, očíhnout blatouchy u jezírka a tak jako podobně. Mimochodem - když už jsem takhle v myšlenkách došla k tomu jezírku - dostala jsem typ od Louk ze Zvířetníku na čerpadýlko, který funguje na solárko!! Mám moc ráda tekoucí vodu a vypadá to, že si ji tetkon budu moct i dopřát, aniž bych do toho zapojovala életriku. Myšleno életriku ze sítě. Podle toho, co mi Louk psala, se tohle čerpadýlko dá umístit klidně i do většího lavoru, do kbelíku a tak si bublající vodu může dopřát doma i ten, kdo nemá úplně óserko.

To sem poněkud odbočila, ale jen proto, že huž se nemůžu dočkat, až čerpadlo dorazí a my ho nainstalujeme. Jestli to bude dobře fachat, tak čekejte výbuch nadšení a zdoluhavý psaní vo tom, že mám tekoucí vodičku ☺☺ :D. Budu předpokládám stejně nadšená jako ten Rumoušek z toho, žeeee už to má šéécko za sebooooo!! Tomu se vám fakt ale ulevilo. Páč zatímco Taliprtka stále svědomitě a v poklidu systematicky pracovala na ohlodávání obří lopatky, tak Rumoušek poté, co zvládnul základní opracování začal nad tou obří kostí z haxny pořádat něco mezi oslavným tancem při návratu slunovratu a silným záchvatem padoucnice. Spolehlivě mě s tím vždycky rozesmál. Začal se nad kostí vystřelovat do vejšky a přitom se zároveň zmítat. Taktéž k tomu - on, můj tichošlápek a nemluva - přidal značně

hlasitej projev. Neboli - řval u toho jak prokopnutej. Dohromady to působilo jako..... no..... že je prostě magor. O to víc, že to zpravidla spustil značně nečekaně. A někdy mu bylo i jedno, že nemá publikum. A nebo si byl jist, že jakmile začne řvát a vystřelovat se do vzduchu, určitě se někdo dostaví, aby se mu přišel smát. Což měl teda pravdu, to je bez diskuze. Mně to teda spolehlivě přivolalo vždycky. ☐☐☐ A bavili jsme se u toho oba.

Pak k tomu přidal jednu vychytávku - začal před vystřelováním se a řvaním ešče plíživě poskakovat kolem kosti a hlásit. Zněl jak smečka honičů na stopě. Bauhauhauuuuuu. Tak nějak. Nenapadlo mě nic lepšího, než ho napodobit a..... to byl teprvá koncertik ☐ Jeho to pochopitelně podnítilo, přidal na hlasitosti a řvali sme vobá ☐. Byl nadšen. Brtnik nikolif ☐. Ale to měl tedy smůlu. Rumoušek si tuhle zábavičku naprosto zasloužil za to, jak krásně ustál to hárání. Je pravda, že toho pak moc teda neuděláte, když neustále odbíháte za čoklidem, kterej stojí vyzývavě nad obří kostí, radostně máchá vocáskem tak, že to vypadá, že si ho vbrzku vylomí z kloubu a čeká, až se dostavíte a začnete hlučet, aby von mohl řvát a vystřelovat se do vzduchu, tam levitovat s zmítat se u toho. Vůbec nechápu, jak tohle šécko dokáže najednou. Ale dokáže. A vydrželo mu to nejen ten celej páteční podvečer, ale pak i celou sobotu a značnou část neděle. Totálně se do toho položil. A pokud jsem se dlouho nedostavovala já za ním, popadnul kost a donesl ji on za mnou. Myslím, že má za tenhle víkend, totálně namoženěj krk, jak to furt stěhoval.

Každopádně na něm bylo vidět, jak je tuze rád, že už to má tentokrát za sebou. Konec hárání se logicky projevil i na společným vztahu mezi nima. Kdy po základním opracování kostí docházelo k různým šméčkům a šmelinaření za účelem výměny komodity. Je ale pravda, že lopatka, ztratila poměrně záhy na atraktivitě a hlavní zájem se zaměřil na tu kost z haxny. Páč tam jsou ty klouby, že jo. Zatímco v době hárání by takováhle věc Rumouška ani nenapadla, tak teď třeba se dokonce výrazně ohradil, když si Taliprtka chtěla vzít zdáááánlivě opuštěnou velkokostěčku. Dořítíl se tam a krátce se rozdurdil s heslem: "Kdyžs nedala ty, nedám já tetkon taky, padej!" ☐ A Taliprtka překvapeně padala. Aby se následně mohl Rumíček opět začít zmítat. Nad lopatkou se prej zmítat vůbec nedalo. Zkusil to, ale nebylo to vono ☐☐.

Nu bylo jasný, že je opravdu doháráno. Taky spolu už hnípali svorně na gauči a nebylo nutno něco dozorovat. Devatenáct dní a utrum. Děkují psí bože, že i tentokrát jsme to tak dobře zvládli. A bez ztráty věnečku, to je to podstatný. Nebylo sice co dozorovat, ale jak jsem

psala, bylo nutno se zapojovat do Rumíčkozmitací aktivity, takže to mi ta práce fakt šla vyloženě od ruky. Přesazovala a rozsazovala jsem muškáty, míchala hlínu a od toho odbíhala za tím pytlek blech, kterej se vznášel nad trávníkem v kozelcích opodál a řval jako ten blášen. Byla jsem hrozně ráda, že je takhle vesel, i když trošku extrémně, pravda ☹️, ale hlavně, že je vesel a ulevilo se mu. Občas se vyběhlo na louku a ohaříci se tam buď zrasili šílenou honičkou, kdy Rumouš řezal zatačky ešče víc, než nejvíc. A nebo se tam nějak blblo - třebaš, když jsme vzali vyvenčit kuřátka ☹️. To zasejc pro změnu řvala jak prokopnutá Taliprdová. A vlastně - zmítala se u toho taky jako magor. Mi teď tak dochází, že mám vlastně duo magorů a ne dva ohaře ☹️.

Přes to velký ochlazení to byla moc fajn sobota a já jsem krom výše zmíněných aktivit stihla upéct výbornej frgál. Nečekaně. Páč jsem šla prostě upéct normální koláč s povidly a drobenkou a von vám z toho nějak vyšel skvělej frgál. Já miluju frgále pro jejich specifickou chuť. Nevyrábím je, páč si myslím, že je neumím. Ale asi jo a nevím o tom ☹️ ☹️ Nevím, jestli to způsobilo to, že těsto jsem předtím měla v mrazáku, kam jsem si ho připravila, než jsme se vraceli z chalupy do Prahé, abych pak jen sáhla pro těsto a nechala ho vykynout, ale prostě jo, vyšel z toho frgál. Malej, tak akorát na velikost remosky, kterou používám na vše krom výroby zlata ☹️, ale fakt skvělej. Prima překvápko ke kávičce. Prostě mít připravený kynutý těsto v mrazáku se halt vyplatí.

Večer ohaříci padli za vlast a vytáhnout Rumíčka na kratičký vyvenčení byla šichta. Byl zdolán svými celodenními tanci nad kostéčkou natolik, že nožičky prej nemohly ujít už ani krůček ☹️ ☹️. A to na něj čekala nedělní šichta! ☹️